

gement, saa er dette „selvsølgelig i sidste Instants til Forbed for Statskassen, som det jo, naar Havnevesenets Midler ikke ere tilstrækkelige til dermed at gennemføre de fornødne Foranstaltninger, vil paahvile gennem Finantsloven at yde tilstrækkelige Midler til saadanne Foranstaltningers Gjennemførelse“. Jeg kan ikke forstaa denne Udtalelse, thi det er ikke mig bekendt, at der nogeninde — idetmindste ikke saalænge jeg kan erindre — har staaet noget Bøhø opført paa Finantsloven som Tilflugt til Kjøbenhavns Havnevesen. Da Kjøbenhavns Havnevesen for henvend en Snes Aar siden, nemlig i 1862, behøvede større Midler til Havnens Udvidning, end der var tilstede, var det Kjøbenhavns Kommune, som maatte skyde til i Form af Laan, men saavidt som jeg veed, har den danske Stat ikke bidraget Noget dertil, og som Folge deraf kan jeg ikke skjønne, at Statskassen har nogen som helst Interesse i Havnekassens Status. Nu siges det ganske vist her, at, dersom de Midler, som Havnekassen har, ikke ere tilstrækkelige, saa skal Statskassen skyde til, men Enhver, som kjender en lille Smule til Havnekassens Status, vil indrømme, at dette er Noget, som ligger meget fjernt fra at være muligt. Havnekassen har en regelmæssig aarlig Indtægt af 700,000 Kr. i runde Tal, heri indbefattet Accisen. Dens regelmæssige tilbagevendende aarlige Udgift udgjør omtrent 200,000 Kr., og Havnekassen har saaledes et aarligt Overtud af omtrent en halv Million Kroner, saa at der altsaa ikke er nogen stor Sandsynlighed, ja neppe nogen Mulighed for, at Havnekassen vil komme til at henvende sig til Staten om Hjælp. Dette ses jo ogsaa allerbedst deraf, at i den Snes Aar, i hvilke Havnekassen nu omtrent har arbejdet paa Udsvælsen af den ny Havneplan af 1862, har det været muligt for Havnekassen at skaffe sig en meget betydelig Formue, som dels bestaar i et stort Uddybningsmateriel, samt et stort Anlæg paa Larvens Plads og dels endog i Obligationer. Havnekassen har saaledes, som sagt, erhvervet sig en meget betydelig Formue, og der er ikke den allerringeste Udsigt til, at den nogeninde skulde behøve at henvende sig til Statskassen om Hjælp, saameget mindre, som Havnen jo for Dieblittet i sin Udvidning er gaaet langt forud for Tidens Krav. Kjøbenhavns Havn er jo som bekendt større, end den behøver at være til den Trafik, som nu finder Sted her, og der er ikke en eneste større Havn i denne Del af Verden, som kan tilbyde saa stor Plads og saamange Bekvemmeligheder for Trafikken som Kjøbenhavns Havn. Det vil altsaa blive et til en meget fjernt Fremtid udsat Spørgsmaal, at Kjøbenhavns Havn skulde komme til at behøve nogen Udvidelse. Naar nu dertil kommer, at det Anlæg, som her projekteres udført i Kalkbrænderibugten, er af den Betskaffen, at Møningerne ere i høi Grad delte derom, idet der jo

endog er Mange, som ere overbeviste om dets Stadelighed for Kjøbenhavns Havns Udvidning — og til disse hører jeg —, saa vil det ikke kunne forbause Nogen, at jeg ikke ved at stemme for denne Bevilling vil godkende en Transaktion, som har fundet Sted, uden at de Autoriteter, som efter min Mening have et moralsk Betydning Krav paa at blive hørte, ere blevne hørte. Derfor vil jeg tillade mig at stemme imod denne Bevilling paa 5,500 Kr., idet jeg gaar ud fra, at dette faktisk ikke har nogen Betydning, da den høitærede Krigsminister jo har erklæret, at han vil bygge Batteriet paa det Sted, som vil blive tilveiebragt ved Havnevesenets Foranstaltning, uanset om denne Bevilling bliver given eller ikke.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg finder ikke, at der er Anledning til under denne Sags Behandling at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af Havnebestyrelsens Forhold. Den sidste ærede Tale har ført en temmelig haard Breidelse mod Indenrigsministeren for den Raade, hvorpaa denne med Tilfidsættelse af skyldigt Hensyn til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Grosferersocietetet har taget Beslutning i den omtalte Sag. Det ærede Medlem indrømmede dog, at begge Autoriteter vare hørte, det ærede Medlem indrømmede ogsaa, at Indenrigsministeriet ingen Forpligtelse har til at lade sig forhindre i Gjennemførelsen af de efter dets Formening vigtige og nyttige Foranstaltninger derved, at det ikke finder Medhold hos disse Autoriteter. Men Breidelsen er saameget mere ubillig, som der ikke er foretaget Noget til Præjudice af det Spørgsmaal, som angaar Anlægget af en Havn i Kalkbrænderibugten. Jeg har ved forrige Behandling udtalt, at det, der nu foregaar, ikke præjudicerer Spørgsmaalet om Anlægget eller Iffe-Anlægget af en Havn eller om Udvidelsen i det Hele taget af Kjøbenhavns Havn i den Retning. Dersom Kalkbrænderifortet blev liggende paa det Sted, hvor det nu ligger, vilde ganske vist en Opfyldning i Kalkbrænderibugten, som jo har sin Betydning uden Hensyn til, hvorvidt den staaer i Forbindelse med Havneanlæg eller ikke, blive mindre værdifuld eller dog temmelig lidt værdifuld for Havnevesenet, og Spørgsmaalet om Havneanlæg der vilde derved have fundet sin Afgjørelse, fordi det slet ikke vilde kunne finde Sted under den Krydsild, som i Tilfælde af Hændeligheder vil finde Sted paa det Terrain. En saadan foregribende Afgjørelse af Spørgsmaalet har Indenrigsministeriet troet at burde forhindre, men Indenrigsministeriet har ikke taget nogen Bestemmelse om, at der skal anlægges en Havn der. Det er en Sag, som henligger under Overveielse for Dieblittet, og jeg har ikke ifinde ikke at opfylde det Løfte, jeg gav ved Behandlingen af Accisloven her i Thinget forrige Gang, at man ikke vil skride til Anlæg af en saadan Havn paa det Sted, før der foreligger en omfattende Plan